

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Ústecký kraj**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 193/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, **za účasti**: DPÚK, a.s., IČO: 254 97 961, se sídlem v Praze 5, Lumiérů 181, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18. 12. 2009 č. j. MV-66255/VS-2009,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ministr“) ze dne 18. 12. 2009 č. j. MV-66255/VS-2009, jímž byl zamítnut žalobcův rozklad proti výroku IV. rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. MV-69481-76/ODK-2008 ze dne 10. 8. 2009. Tímto výrokem nebyla podle § 141 odst. 11 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, žalobci jako odpůrci přiznána proti navrhovateli, jímž byla osoba zúčastněná na soudním řízení, náhrada nákladů řízení vynaložených na odměnu za zastupování advokátem, ačkoli žalobce byl ve věci plně úspěšný, když správní orgán prvního stupně návrh osoby zúčastněné na prohlášení neplatnosti výpovědi smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě ze dne 31. 1. 2006, podané žalobcem, jakož i veškeré související návrhy osoby zúčastněné, zamítl.

Ministr se v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně, že náklady na zastoupení žalobce advokátem nelze v dané věci považovat

za účelně vynaložené ve smyslu § 141 odst. 11 správního řádu, neboť zabezpečení dopravní obslužnosti je zákonnou a podstatnou součástí agendy kraje a kraj je k této činnosti adekvátně věcně a personálně vybaven. Podstatou věci podle názoru ministra je, že orgán veřejné moci musí být schopen vykonávat a následně obhájit v soudním či jiném řízení každý svůj postup vlastním nákladem a vlastními zaměstnanci. Ministr v tomto ohledu poukázal na judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 2929/07) a Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 9 As 3/2009), z níž dovodil, že významné orgány veřejné moci, které mají vlastní odborně způsobilé pracovníky pro výkon dané agendy, jsou z podstaty věci schopny se před soudem hájit samy a náhrada nákladů za případné zastoupení jim proto nepřísluší; skutečnost, že žalobce není státem, nýbrž územním samosprávným celkem, je z tohoto hlediska bez významu. Ministr připustil, že z citovaného zákonného ustanovení neplyne, že náklady na externí zastoupení nemohou být za žádných okolností účelně vynaložené, účelnost se však posuzuje na základě konkrétních okolností, přičemž v dané věci se podle zjištění správních orgánů o tento případ nejednalo, když žalobce má zřízen odbor dopravy a silničního hospodářství i specializovaný odbor legislativně-právní. Argumentaci složitostí problematiky, jež měla být důvodem opatření externího zastoupení, ministr odmítl s tím, že krajský úřad má zákonem svěřenu určitou pravomoc, odpovídající finanční prostředky a návazně i dostatek kvalifikovaných zaměstnanců, kteří musejí splňovat patřičné odborné předpoklady a s příslušnou agendou mají jistě i praktické zkušenosti, tudíž musí být schopen hájit své kroky v jakémkoli stadiu jakéhokoli řízení. Není rovněž důvod se domnívat, že advokátní kancelář nutně musí zastupovat orgán lépe než sami pracovníci tohoto orgánu, záběr činnosti advokátní kanceláře je naopak nepoměrně širší než pracovní náplň specializovaných úředníků, kteří by naopak měli být odborně zdatnější než advokát se všeobecnou (resp. nikoli úzce specializovanou) praxí; Krajský úřad Ústeckého kraje svou kompetenci ostatně prokázal v jiných či souvisejících řízeních.

Žalobce se závěry správních orgánů nesouhlasil, neboť jimi došlo k porušení rovnosti účastníků řízení a jsou tudíž v rozporu s čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce poukázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. 2257/08 ze dne 7. 7. 2009, jímž byly korigovány závěry vyslovené v nálezu sp. zn. I. ÚS 2929/07, jichž se dovolává žalovaný, a v němž Ústavní soud konstatoval, že vzhledem „*k ústavně zaručenému právu na právní pomoc nelze [...] vymezovat kategorii subjektů, která by tak z hlediska právního zastoupení měla odlišné postavení, a tak jí de facto její právo upírat a z hlediska ostatních ji diskriminovat. Účastníka nelze sankcionovat tím, že mu nebude přiznána část nákladů odpovídající výši odměny advokáta s tím, že se mohl bránit sám*“. Náhradu nákladů řízení lze podle názoru žalobce naopak účastníkovi, jenž měl ve věci plný úspěch, odepřít jen ve výjimečných případech, pokud se jedná o náklady vzhledem k okolnostem konkrétního případu zjevně nadbytečné či nepřiměřeně vysoké. Takové okolnosti však v dané věci ani správní orgány neshledaly; skutečnost, že žalobce zřídil odbor dopravy a silničního hospodářství a specializovaný odbor legislativně-právní, je bez významu, neboť vhodnost externího zastoupení je na posouzení žalobce a správní orgán ji není oprávněn hodnotit. Důsledné uplatňování užitých zásad by ostatně vedlo k absurdním důsledkům, neboť by náhrada nákladů řízení nesměla být přiznávána ani obchodním společnostem se zaměstnanci kvalifikovanými v oblasti práva. Obdobně nelze tvrdit, že byla-li určitá osoba způsobilá uzavřít či vypovědět např. kupní smlouvu, je bez dalšího způsobilá tyto své kroky obhájit ve sporném soudním řízení.

I pokud by platilo, že pro posuzování účelnosti nákladů vynaložených veřejnoprávními korporacemi na externí zástupce je třeba uplatnit přísnější kritéria než v případě jiných subjektů, žalobce zastává názor, že náklady, jejichž náhrady se domáhá –

12.197,50 Kč – byly vynaloženy účelně. Ministr však skutková tvrzení odůvodňující volbu externího zastoupení náležitě nezohlednil: Věc posuzovaná správními orgány byla po skutkové i právní stránce mimořádně rozsáhlou a složitou, s přesahem do práva Evropské unie a řadou dosud neřešených právních otázek; otázku zastoupení je třeba posuzovat v kontextu řady souběžně vedených souvisejících řízení; předmětem věci je částka přesahující 1 miliardu Kč; zajištění procesní obrany se rozsahem a náročností zcela vymyká typické úřední činnosti vykonávané žalobcem v oblasti zajišťování dopravní obslužnosti. Správními orgány citovaná judikatura na věc nedopadá, neboť z ní vyplývá toliko způsobilost správního orgánu hájit v řízení před správním soudem s využitím vlastních kapacit jeho vlastní správní rozhodnutí, v předmětné věci se však jedná o zajištění obrany ve sporech vzniklých ze smlouvy o zajištění závazku veřejné služby, v nichž žalobce vůči druhé straně vystupoval v rovném postavení. Vzhledem k tomu žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i IV. výrok prvostupňového rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na stanovisku, že náhradu nákladů řízení nepřiznal žalobci v souladu se zákonem, své závěry dostatečně odůvodnil a adekvátněověřil veškeré skutkové okolnosti. V předcházejícím řízení tudíž nebyla porušena žádná žalobcova práva. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v doplnění žaloby ze dne 28. 7. 2014 stručně zopakoval argumentaci obsaženou v žalobě a dodal, že Ústavní soud se od zahájení soudního řízení zabýval podmínkami pro přiznání náhrady nákladů vynaložených státem či územními samosprávnými celky na externí zastoupení zabýval mnohokrát a potvrdil závěr, že postup orgánu státní správy, který zvolí pro své zastupování advokáta, který se na danou problematiku např. specializuje, lze v určitých případech považovat za adekvátní. Žalobce odkázal na některá novější rozhodnutí Ústavního soudu, z nichž dovodil, že externí zastoupení může být odůvodněno hodnotou předmětu řízení v řádu stovek milionů Kč (sp. zn. I. ÚS 4319/2012), specifickostí posuzovaných otázek, které netvořily relativně běžnou agendu (sp. zn. III. ÚS 3592/11), či dlouhodobostí a obtížností sporu (sp. zn. IV. ÚS 2237/13). Vyslovené závěry musejí tím spíše platit pro územní samosprávné celky, které hospodaří s vlastním majetkem, a omezování jejich práva na způsob zajištění právní pomoci by představovala zásah do ústavního práva na samosprávu.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházej ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že mu jako účastníku sporného řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jenž měl ve věci plný úspěch, nebyla přiznána náhrada nákladů vynaložených na zastoupení advokátní kanceláří. Věta první odstavce 11 citovaného ustanovení, podle níž správní orgán náhradu těchto nákladů žalobci nepřiznal, zní: *„Ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl“*.

V judikatuře týkající se náhrady nákladů řízení vynaložených státem či územním samosprávným celkem na zastoupení advokátem jsou nejčastěji zastoupeny – a argumentují jimi rovněž účastníci soudního řízení – dvě skupiny případů.

První z nich zahrnuje situace, kdy správní orgán v řízení před soudem hájí proti správní žalobě své vlastní rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že správní orgán nemá v takovém případě právo na náhradu nákladů řízení na zastoupení advokátem, neboť „[s]chopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven“ (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 76/2001 - 41 ze dne 30. 10. 2003).

Druhá skupina pak zahrnuje případy, kdy stát či územně samosprávný celek vystupují jako účastníci soukromoprávních vztahů v občanském soudním řízení, typicky v pracovněprávních sporech, ve sporech na ochranu osobnosti či ve sporech o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Judikatura soudů, včetně Ústavního soudu, nebyla v této otázce po dlouhou dobu jednotná. Např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 2929/07 ze dne 9. 10. 2008, na nějž se odvolává ministr, Ústavní soud vyslovil obecnou tezi, že pokud je stát k hájení svých právních zájmů vybaven příslušnými organizačními složkami, finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby se nechal zastupovat advokátem, a pokud tak učinil, nejsou takto vynaložené prostředky náklady potřebnými k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Naproti tomu např. v usnesení sp. zn. II. ÚS 2257/08 ze dne 7. 7. 2009, jímž argumentuje žalobce, Ústavní soud dovodil, že vzhledem k ústavně zaručenému právu na právní pomoc nelze vymezovat kategorii subjektů, a to ani stát, která by tak z hlediska právního zastoupení měla odlišné postavení, a tak jí de facto její právo upírat a z hlediska ostatních ji diskriminovat. Účastníka nelze podle tohoto rozhodnutí sankcionovat tím, že mu nebude přiznána část nákladů odpovídající výši odměny advokáta s tím, že se mohl bránit sám.

Oba tyto přístupy však Ústavní soud v posledních letech částečně korigoval, když zvolil víceméně střední přístup, vyjádřený nejjasněji v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 25/12 ze dne 17. 4. 2013, publikovaném pod č. 116/2013 Sb.: „*Tím nemá být kategoricky konstatováno, že zastoupení státu advokátem je vždy neúčelné a že náhradu nákladů právního zastoupení nelze státu nikdy přiznat. Za výjimečných okolností má zastupování státu advokátem povahu účelného uplatňování či bránění práva. V usnesení sp. zn. III. ÚS 2428/10 ze dne 31. 3. 2011 Ústavní soud připomenul, že v každém jednotlivém konkrétním případě, kdy za stát v řízení vystupuje ministerstvo jako příslušná organizační složka a jako jeden z ústředních úřadů, je třeba podle konkrétních okolností tohoto případu zvažovat, zda příslušná organizační složka státu je schopna se v daném sporu (zejména pokud v něm vystupuje jako strana žalovaná) účinně bránit za pomoci svých právníků, či zda jde o spor specifický, v němž k efektivní obraně a k úspěšnému výsledku sporu pro organizační složku státu – a ve svém důsledku i pro Českou republiku – je třeba, aby Česká republika byla zastupována advokáty. Při všeobecně prosazované tendenci k celkové efektivitě a úspornosti v činnosti státní správy nemohou být personální kapacity interních zaměstnanců naddimenzovány tak, aby pokryly všechny myslitelné právní oblasti, v nichž stát v pozici strany soudních sporů vystupuje.*“ (Shodně též nálezy sp. zn. IV. ÚS 3243/09 ze dne 2. 3. 2010 či usnesení sp. zn. IV. ÚS 2237/13 ze dne 15. 10. 2013.) Tohoto posunu si je zřejmě vědom i žalobce, jenž v doplnění žaloby ze dne 28. 7. 2014 nenápadně opustil dřívější postoj, že stát má právo na náhradu zastoupení advokátem jako jakákoli jiná osoba, když zdůraznil, že

v určitých případech je vzhledem ke konkrétním okolnostem věci takové zastoupení adekvátní.

Ústavní soud tedy zformuloval zásadu, že zastupování státu advokátem může mít za výjimečných okolností, daných zvláštnostmi konkrétního případu, povahu účelného uplatňování či bránění práva. Pravidlem a výchozím předpokladem, dokud nebude prokázán opak, však je, že zastoupení státu advokátem takovou povahu nemá. Plénium se přitom ztotožnilo s názorem vyjádřeným v nálezu sp. zn. II. ÚS 2396/09 ze dne 13. 8. 2012, že postavení statutárních měst a jejich částí – a není důvodu domnívat se, že by tomu u krajů bylo jinak – se v tomto ohledu od postavení státu nijak neliší, a proto *„lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byly schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů“*. Konkrétními okolnostmi odůvodňujícími zastoupení advokátem se Ústavní soud zabýval např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 4229/12 ze dne 6. 6. 2013, v němž konstatoval, že *„si lze představit, že předmětem sporu (jehož účastníkem je Česká republika) může být i právní problematika, která přímo nesouvisí s oblastí spravovanou ústředním orgánem státní správy, případně se jedná o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, problematiku s mezinárodním prvkem, vyžadující znalosti cizího práva, event. jazykové znalosti apod. V takových případech lze shledat postup orgánu státní správy, který zvolí pro své zastupování advokáta, který se na danou problematiku např. specializuje, za adekvátní“*.

Postavení žalobce v předmětném sporném řízení se však od obou popsaných skupin případů podstatně odlišovalo. Žalobce v něm nevystupoval jako správní orgán hájící jím vydané rozhodnutí, avšak ani jako účastník soukromoprávního vztahu v občanském soudním řízení. Postavení žalobce se odvíjelo od specifik vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, založeného veřejnoprávní smlouvou o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě. Povahou tohoto vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou, a zejména rozsahem jejich práv a povinností, se podrobně zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém rozhodnutí zn. Konf 31/2007 - 82 ze dne 21. 5. 2008.

Zajišťování dopravní obslužnosti územního obvodu kraje podle § 19 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2010, je typickým příkladem pečovatelské správy, jímž kraj naplňuje veřejný zájem spočívající v zabezpečení základních přepravních potřeb obyvatel (§ 2 odst. 19 téhož zákona). Výkon této povinnosti sice nepředstavuje výkon vrchnostenských pravomocí, neboť jejím účelem je toliko zajistit obyvatelům kraje možnost využívat po všechny dny v týdnu sítě veřejné linkové dopravy (§ 19a odst. 1 téhož zákona), avšak nespadá ani v meze soukromého práva, nýbrž náleží do práva veřejného, když pojem veřejného práva je širší než pojem vrchnostenské veřejné správy. Zvláštní senát zdůraznil, že zatímco pro vztahy navazované v oblasti soukromého práva je typické, že strany si mohou svobodně smluvit to, co uznají za vhodné, veřejnoprávní vztah je charakteristický tím, že jeho podstatný obsah je předepsán zákonem, případně stanoven individuálním správním aktem, aniž by se od něj strany mohly odchýlit, a k této konkrétní smlouvě konstatoval: *„Ještě před uzavřením smlouvy o závazku veřejné služby jsou tedy povinnosti dopravce v podstatné míře určeny individuálním správním aktem, který upravuje právě provozování veřejné linkové osobní dopravy (tedy předmět smlouvy), a při uzavírání smlouvy se již na nich nic nemění. Autorem tohoto aktu je přitom krajský úřad coby jedna ze smluvních stran (resp. nyní coby orgán jedné ze smluvních stran), která vydáním aktu vykonala svou vrchnostenskou pravomoc. Nic z toho nenasvědčuje ‚soukromoprávní‘*

smlouvě – ta by se (kromě toho, že by sledovala jiné cíle než zajištění veřejného zájmu) vyznačovala širokou smluvní autonomií stran a jejich vzájemně vyváženým postavením.“ Zvláštní senát proto dospěl k závěru, že „úhrada prokazatelné ztráty či prokázaných nákladů bývá přímým důsledkem výkonu vrchnostenské pravomoci ze strany jejích nositelů; nemůže pak být sporu o to, zda vztah mezi osobami poskytujícími služby veřejného charakteru [...] je vztahem veřejnoprávním“.

Postavení stran veřejnoprávní smlouvy tedy není shodné s postavením účastníků soukromoprávního vztahu. Kraj v daném případě vykonává veřejnou správu, když ze zákona zajišťuje dopravní obslužnost na svém území, což zahrnuje jednak vydání individuálního správního aktu upravujícího provozování veřejné linkové osobní dopravy, jednak samotné uzavření veřejnoprávní smlouvy. K efektivnímu a profesionálnímu plnění tohoto úkolu, při němž kraj nakládá s prostředky z veřejného rozpočtu přesahujícími 1 miliardu Kč, potřebuje kraj všestranných a zevrubných znalostí problematiky, tím spíše když podle § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu krajský úřad sám rozhoduje věcně shodné spory z veřejnoprávních smluv, jejichž stranou je obec nacházející se v obvodu kraje; postavení kraje tedy v tomto ohledu nelze připodobnit k postavení spotřebitele běžně uzavírajícího či vypovídajícího kupní smlouvy, aniž by oplýval hlubšími právními znalostmi. Soud se proto ztotožňuje s ministrem, že spor o platnost výpovědi takové smlouvy nepředstavuje vybočení z běžné agendy, kterou se kraj v souvislosti s tímto druhem veřejnoprávních smluv zabývá a jejíž jádro tvoří právě uzavírání, změny a ukončování těchto smluv.

Kraj je přitom k plnění tohoto úkolu vybaven jak prostředky z veřejného rozpočtu (z nichž ostatně hradil náklady zastoupení renomovanou advokátní kanceláří), tak personálně, když měl v rozhodné době zřízen odbor dopravy a silničního hospodářství čítající 7 zaměstnanců, odbor oddělení dopravně správních agend čítající 16 zaměstnanců a odbor legislativně-právní čítající 6 zaměstnanců, celkem tedy 29 zaměstnanců zabývajících se související agendou. Žalobce ostatně na konkrétní argumenty ministra ohledně běžné povahy daného sporu a rozsahu personálního i finančního vybavení žalobce v žalobě odpověděl toliko značně neurčitými tvrzeními ohledně věcné a časové náročnosti sporu a jeho provázáním s dalšími řízení, z nichž nevyplývá, proč na procesní obranu žalobce nepostačují jeho vlastní kapacity. Nelze přitom bez dalšího usuzovat na vyšší odbornou zdatnost členů advokátní kanceláře oproti zaměstnancům kraje, neboť naposled uvedení mají oproti prvním výhodu v užší specializaci na danou problematiku. Předmětem řízení byla nepochybně velmi vysoká částka, avšak ta je dána rozlohou území kraje a koresponduje s ní rovněž velikost jeho rozpočtu (v dané době přibližně 11 miliard Kč) a personální složky krajského úřadu. K argumentaci ohledně přesahu věci do práva EU již ministr uvedl, že evropský rozměr má celá agenda zajišťování dopravní obslužnosti, a orgány kraje tedy aplikují evropské právo již při uzavírání smluv a při výkonu dalších souvisejících činností. Výše nákladů, jejichž nahrazení se žalobce domáhal, na podstatě věci ničeho nemění, a hledisko prevence „šikanózních“ sporů ze strany jiných osob nemá oporu v zákoně, jenž počítá toliko s účelností takto vynaložených nákladů. Ministr se všemi těmito skutečnostmi ve svém rozhodnutí zabýval a námitky žalobce přesvědčivě vyvrátil. Jestliže platí, že v civilním soudním řízení lze zastoupení kraje advokátem považovat za účelné pouze ve výjimečných případech, tím přísněji je třeba tuto možnost posuzovat v případě, kdy kraj vykonává veřejnou správu. Srovnání s obchodní korporací zaměstnávající osoby s právnickým vzděláním proto vzhledem k uvedenému není na místě.

Soud uzavírá, že procesní obrana žalobce v předmětném sporném řízení byla běžnou součástí jeho agendy související se zajišťováním dopravní obslužnosti, k níž je kraj věcně

a personálně dostatečně vybaven prostředky z veřejného rozpočtu, a náklady externího zastoupení proto nebyly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění jeho práva ve smyslu § 141 odst. 11 správního řádu. Žalobní námitky soud neshledal důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a ministru žádné náklady nevznikly.

V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová